

Arrest

nr. 135 195 van 17 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 juli 2014 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die op dezelfde datum aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 8 oktober 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoeker richt op 17 oktober 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 27 november 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij meent dat het “overdreven” is een zodanig uitgebreide argumentatie te ontwikkelen in een beschikking waarin wordt gesteld dat het beroep kan worden afgehandeld middels een louter schriftelijke procedure en stelt te volharden in haar verzoekschrift. Zij wijst erop dat het zwartwerk momenteel het voorwerp uitmaakt van een strafrechtelijk onderzoek en er hierover nog geen uitspraak is gedaan, zodat de bestreden beslissing het vermoeden van onschuld schendt. Verder is de bestreden beslissing disproportioneel, aangezien hierin geen correcte afweging werd gemaakt tussen haar private belangen en deze van de overheid. De verwerende partij stelt dat het lopende strafrechtelijk onderzoek niet verhindert dat er op verblijfsrechtelijk vlak reeds gevolgen worden gekoppeld aan het vastgestelde zwartwerk en verwijst voor het overige naar de beschikking en naar haar nota.”*

2.5. Waar verzoeker kritiek uitoefent op de door de Raad gehanteerde procedure, met name het behandelen van zijn verzoekschrift via de louter schriftelijke procedure, merkt de Raad op dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is, waaruit volgt dat het aan de Raad toekomt het beroep in goede banen te leiden. Dit wordt bevestigd in artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter oordeelt omtrent welke beroepen het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen. In casu werd door de Raad geoordeeld dat voor huidig beroep toepassing kon worden gemaakt van de louter schriftelijke procedure conform artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet. Het louter andersluidend oordeel van verzoeker doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker baseert zich voor zijn stelling dat in casu geen gebruik mocht worden gemaakt van de schriftelijke procedure op de vaststelling dat de beschikking een zeer uitgebreide argumentatie omvat. Nergens in de Vreemdelingenwet wordt evenwel in een bepaling voorzien die de mogelijkheid van de kamervoorzitter om een bepaald dossier te behandelen overeenkomstig de louter schriftelijke procedure beperkt naar gelang de omvang van de beschikking. Daarenboven voorziet artikel 39/73, §4 van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid een verzoek tot horen in te dienen – zoals verzoeker in casu heeft gedaan – zodat verzoeker, indien hij van oordeel is dat de beschikking niet kan volstaan als antwoord op het door hem ingediende verzoekschrift, in de mogelijkheid is de Raad hierop te wijzen. Door louter te volharden in zijn verzoekschrift toont hij dit evenwel niet aan. Waar verzoeker thans nog een betoog ontwikkelt dat het strafrechtelijk onderzoek inzake het zwartwerk nog lopende is en de bestreden

beslissing derhalve het vermoeden van onschuld schendt, merkt de Raad op dat dergelijk betoog niet werd ontwikkeld in zijn verzoekschrift. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verzoeker zijn vraag tot horen niet aanwenden om onvolkomenheden in zijn verzoekschrift alsnog recht te zetten. Dit betoog kan dan ook niet thans voor het eerst dienstig worden opgeworpen ter terechtzitting. Evenmin weerlegt verzoeker door nogmaals een aspect uit zijn verzoekschrift te benadrukken, met name dat geen afweging werd gemaakt tussen zijn privébelangen en het algemeen belang, de beschikking. In de beschikking werd immers reeds geantwoord op dit argument en gesteld dat verzoeker geen elementen – behoudens zijn verblijfsrecht in Spanje, waarop het inreisverbod geen enkele invloed heeft – aanbrengt waaromtrent in een afweging zou dienen te worden voorzien.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het eerste en enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA